

መጽሐፈ ዳንኤል - መቶ ሁለተኛው

የመልእክተኛው ሰባት እጥፍ ተግባራዊነት፡ ትንቢታዊ ተለዋዋጭነቶችን መግለጥ

Jeff Pippenger

2024-02-29

የኤልያስ ሦስት እጥፍ ተፈጻሚነት በእግዚአብሔር የአስፈጻሚ ፍርድ ዘመን ውስጥ መልእክቱን፣ መልእክተኛውን እንቅስቃሴውን ይመለከታል፤ ይህም ዘመን በአሜሪካ ውስጥ ከሚወጣው የእሱድ ሕግ ጀምሮ እስከ የምሕረት በር መዘጋት ድረስ ይቀጥላል። ይህ የአስፈጻሚ ፍርድ ከእግዚአብሔር ፍርድ ከምሕረት ጋር የተቀላቀለበት ዘመን ጀምሮ፣ ፍርዶቹ ያለ ምሕረት በሰባቱ የመጨረሻ መቅሰፍቶች የሚፈሰሱበት ጊዜ ድረስ በየደረጃው ይጨምራል።

በቃል ኪዳን መልእክተኛ ፊት መንገዱን የሚያዘጋጀው መልእክተኛ ሦስት እጥፍ ተግባራዊ መሆን በእግዚአብሔር የምርመራ ፍርድ የመዝጊያ ዘመን ውስጥ መልእክቱን፣ መልእክተኛውን እና እንቅስቃሴውን ይመለከታል፤ ይህም የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ መታተም ዘመንን የሚለይ ነው። ያ ዘመን በአሜሪካ ውስጥ በቅርቡ በሚመጣው የእሱድ ሕግ ይፈጸማል፤ ይህም የእግዚአብሔር የአፈጻጸም ፍርዶች የሚጀምሩበት ጊዜ ነው።

የሐንስ መጥምቁ በዳንኤል ምዕራፍ ዘጠኝ፣ ቁጥር 49 ሰባት ፍጻሜ መሠረት ኪዳንን ለማጽናት ለመጣው የኪዳን መልእክተኛ ለሆነው ለክርስቶስ መንገዱን አዘጋጀ። ይህንም ሲያደርግ ክርስቶስ ድንገት ወደ መቅደሱ መጥቶ የሌዊን ልጆች እንዲያነጻ መንገዱን ደግሞ አዘጋጀ፤ ይህንንም በሰባት ዓመት ተኩል አገልግሎቱ መጀመሪያና መጨረሻ አደረገ። የትክክለኛው መቅደስ መንጻት በሌዊ ልጆች ተወክለው የቀረቡትን የነፍስ መቅደስ የማንጻት ሥራው ምልክት ነበር።

ቤተ መቅደሱን በትክክል የማንጻቱ ሥራ የትንቢት ፍጻሜ ነበር፤ እርሱም በየሐንስ ምዕራፍ 2 ከቁጥር 13 እስከ 22 ያለውን ሥራ በፈጸመ ጊዜ፣ መንፈስ ቅዱስ ደቀ መዛሙርቱን ከብሉይ ኪዳን ያለ አንድ ክፍል እንዲያስታውሱ መራቸው፤ ይህም በሚልክያስ 3 ፍጻሜ መሠረት የደቀ መዛሙርቱን ማንጻትና ማጥራት ከእርሱ ሥራ ክፍል ነበር።

በየሐንስ ውስጥ ባለው ክፍል ክርስቶስ የሰውነቱ ቤተ መቅደስ በሚፈረስበት ጊዜ እርሱ በሦስት ቀናት ውስጥ እንደሚያስነሣው ገለጠ። ከማጣራት የተነሡት አይሁድ ጋር በተደረገው ውይይትም፣ በሄሮድስ የተከናወነውና በዚያው ዓመት የተጠናቀቀው የትክክለኛው ቤተ መቅደስ እድሳት አርባ ስድስት ዓመት እንደፈጀ ተጨምሮ ተነገረ። ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን እያነጻ የነበረው፣ ኢየሱስ በቃል ውስጥ አኑሮ ከነበረው የትንቢታዊው ቃል ጋር ከተያያዙ ሕጎች መካከል አንዱን በምሳሌ በማሳየት ነበር፤ ይህም በመላእክት፣ በመንፈስ ቅዱስ እና በነቢያት ሥራ ነው።

እርሱ ትክክለኛው የመንፈሳዊውን እንደሚወክል የትንቢታዊ ምሳሌ ሰጠ። እንደ ቤተ መቅደሱ ምልክት የ"አርባ ስድስት"ን ቁጥር ትንቢታዊ ቁልፍ አድርጎ አቆመ። "አርባ ስድስት" ሙሴ ስለ ቤተ መቅደሱ መመሪያዎችን ሲቀበል በተራራው ላይ የቆየባቸው ቀናት ብዛት ነበር። "አርባ ስድስት" የሰውን ቤተ መቅደስ የሚያበጀው የክሮሞሶሞች ቁጥር ነው። "አርባ ስድስት" በአረማዊነት ከዚያም በጳጳሳዊነት የተረገጠውን መንፈሳዊ ቤተ መቅደስ በመመለስ የተፈጸሙት ዓመታት (1798 እስከ 1844) ቁጥር ነው።

ሁለቱ ቤተ መቅደሱ መንጻቶች ሦስት ቀናት ከአርባ ስድስት ዓመታት ጋር እኩል መሆኑን የሚያመለክት ምሳሌያዊ ትርጉም ይይዛሉ። ቃል በቃል ያለው መንፈሳዊውን እንደሚወክል የሚገልጽ መርህም ይካተታል።

ይህም በአንድ በኩል የትንቢት ፍጻሜን ሲወክል፣ በሌላ በኩል ደግሞ የትንቢት ትንቢያን ይወክል ነበር።
ሁለቱ መንጻዳቶች በአንድ ወገን ዘንድ የተሳሳተ እውነትን፣ ለሌላ ወገን ግን የተገለጠ እውነትን ይወክላሉ።

ሁለቱ መንጻዳቶች የሚያመለክቱት የእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን እስከ “ዝሙተኛና የእባብ ልጆች ትውልድ”
ተብላ የምትጠራ ድረስ የተበላሸችበትን የዘመን ጊዜ ነው፤ በዚያም ጊዜ ምልክት ይፈልጋሉ። ምልክቱ ግን
በቀጥታ ሲብራራላቸው ነው፤ ምክንያቱም የሚሰጣቸው ብቸኛው ምልክት በሦስት ቀን ውስጥ እንደገና
የሚነሳው የቤተ መቅደሱ መፍረስ ምልክት ብቻ ነው።

እናንተ የእባቦች ዘር፣ ክፉዎች ስለሆናችሁ መልካም ነገርን እንዴት ልትናገሩ ትችላላችሁ? አፍ ከልብ
ሞልቶ ይናገራልና። ... ከዚያም ከጻፎችና ከፈረሳውያን አንዳንዶች መልሰው፣ መምህር ሆይ፣ ከአንተ
ምልክት እንድናይ እንወዳለን አሉት። እርሱ ግን መልሶ አላቸው። ክፍና አመንዝራ ትውልድ ምልክትን
ይፈልጋል፤ ከነቢዩ ዮናስ ምልክት በቀር ምልክት አይሰጠውም። ዮናስ ሦስት ቀንና ሦስት ሌሊት በዓሣ
ነገረው ሆኖ ውስጥ እንደነበረ፣ እንዲሁም የሰው ልጅ ሦስት ቀንና ሦስት ሌሊት በምድር ልብ ውስጥ
ይኖራል። ማቴዎስ 12፡34, 38-40።

እነዚህ ሁሉ ትንቢታዊ ተንቀሳቃሽ ሂደቶች በዮሐንስ ምዕራፍ ሁለት እንዳደረገው የቃል ኪዳን መልእክተኛ
ድንገት ወደ ቤተ መቅደሱ በመምጣቱ ሦስቱም ፍጻሜዎች ሁሉ ውስጥ ተወክለዋል።

የአይሁድም ፋሲካ ቀርቦ ነበር፤ ኢየሱስም ወደ ኢየሩሳሌም ወጣ። በቤተ መቅደሱም ውስጥ በሬዎችንና
በጎችንና ርግቦችን የሚሸጡትን፣ ገንዘብ ለዋጮችም ተቀምጠው አገኘ። ከትንንሽ ገመዶችም ጅራፍ
አድርጎ ሁሉን ከቤተ መቅደሱ አስወጣቸው፤ በጎችንና በሬዎችንም አስወጣ፤ የገንዘብ ለዋጮችንም
ሳንቲሞች በተነፈሰ አፈሰሰ። ጠረጴዛዎቻቸውንም ገለበጠ። ርግብ ለሚሸጡትም፡- እነዚህን ከዚህ አንሱ፤
የአባቴን ቤት የንግድ ቤት አታድርጉት አላቸው። ደቀ መዛሙርቱም፡- “ለቤትህ ቅንዓት በልቶኛል” ተብሎ
እንደ ተጻፈ አሰቡ። እንግዲህ አይሁድ መልሰው፡- እነዚህን ነገሮች ስለምታደርግ ምን ምልክት
ታሳየናለህ? አሉት። ኢየሱስም መልሶ፡- ይህን ቤተ መቅደስ አፍርሱት፤ በሦስት ቀንም ውስጥ አነሣዋለሁ
አላቸው። አይሁድም፡- ይህ ቤተ መቅደስ ለመሥራት አርባ ስድስት ዓመት ወሰደ፤ አንተስ በሦስት ቀን
ታነሣዋለህ? አሉ። እርሱ ግን ስለ ሰውነቱ ቤተ መቅደስ ይናገር ነበር። ከሙታንም ከተነሣ በኋላ ደቀ
መዛሙርቱ ይህን እንደ ተናገረ አሰቡ፤ መጽሐፉንም እና ኢየሱስ የተናገረውን ቃል አመኑ። ዮሐንስ
2፡13-22።

የቃል ኪዳን መልእክተኛ “ብር” የተባለውን፣ ይህም የእግዚአብሔርን ቃል የሚወክል፣ እና “ወርቅ”
የተባለውን፣ ይህም እምነትን የሚወክል፣ እንደሚያጠራ ሁሉ የሌዊን ልጆች ያጠራ ዘንድ እንዲሁም ያነጻ
ዘንድ ነበር። የቃል ኪዳን መልእክተኛ በትንቢታዊ “ቃል” ውስጥ ያላቸውን “እምነት” በማብዛት ደቀ
መዛሙርቱን ያጠራ ነበር። ያ ትንቢታዊ ቃል ለማጥራት የተዘጋጀ ነበር፤ ነገር ግን ደግሞ ለማንጻጸትም ነበር።
ትንቢታዊ ቃሉ ሁልጊዜ ፈተናን ይወክላል፤ እርሱም ድንገት ወደ ቤተ መቅደሱ በሚመጣበት ዘመን የሌዊ
ልጆች በትንቢታዊ ቃሉ አማካኝነት ይነጻሉ።

“መንፈሻው በእጁ ነው። አውድማውንም ፈጽሞ ያነጻል፤ ስንዴውንም ወደ ጎተራው ይሰበስባል።”
ማቴዎስ 3፡12። ይህ ከመንጻጸት ዘመናት አንዱ ነበር። በእውነት ቃላት ገለባው ከስንዴው ተለይቶ ነበር።
ተግሣጽን ለመቀበል እጅግ ከንቱና በራሳቸው ጽድቅ የተሞሉ፣ የትሕትናንም ሕይወት ለመቀበል ዓለምን
እጅግ የሚወዱ ስለ ነበሩ፣ ብዙዎች ከኢየሱስ ተመለሱ። ብዙዎች አሁንም ያንኑ ነገር እያደረጉ ነው።
ነፍሳት ዛሬ በቅፍርናም ምኩራብ ያሉት እነዚያ ደቀ መዛሙርት እንደ ተፈተኑት እየተፈተኑ ናቸው።
እውነት ወደ ልብ በሚደርስ ጊዜ፣ ሕይወታቸው ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር እንዳልተስማማ ያያሉ።
በራሳቸው ውስጥ ፍጹም ለውጥ እንዳስፈለጋቸው ያያሉ፤ ነገር ግን ራስን የሚክድ ያንን ሥራ ለመሸከም
ፈቃደኞች አይደሉም። ስለዚህ ኃጢአታቸው በሚገለጥበት ጊዜ ይቆጣሉ። እንደ ደቀ መዛሙርቱም
ኢየሱስን ትተው በማጉረምረም፣ ‘ይህ ንግግር ከባድ ነው፤ ማን ሊሰማው ይችላል?’ እያሉ ይሄዳሉ።”

የዘመናት ምኞት፣ 392።

እነዚያ “በቀጥርናሆም ምክራብ” ውስጥ “የተፈተኑ ነፍሳት”፣ ክርስቶስ ሥጋውን ሊበሉና ደሙን ሊጠጡ እንዳለባቸው በነገራቸው ጊዜ፣ መንፈሳዊ እውነትን ለማስተላለፍ ቃል በቃል ሰውነቱን እየተጠቀመ እንደነበር ለመረዳት እምቢ አሉ። ይህም በዮሐንስ ምዕራፍ ሁለት ስለ ቤተ መቅደሱ ያቀረበው ትንቢታዊ መግለጫ በትክክል ያው ነበር። ቃል በቃል የሆነው ከመንፈሳዊው በፊት እንደሚመጣና እንደሚወክለው የሚያሳየው መርህ፣ “ሊሰሙት” ፈቃደኞች ያልነበሩት “ከባድ ንግግር” መሆኑ በተገነዘበ ጊዜ፣ ተመልሰው ከእርሱ ጋር ዳግመኛ አልተጓዙም። ይህም በዮሐንስ ምዕራፍ ስድስት ቁጥር ስድሳ ስድስት (666) ውስጥ ተከናወነ፤ ይህም በቅርቡ የሚመጣውን የእሱድ ሕግ ይወክላል፣ እርሱም በጥቅምት 22, 1844 አስቀድሞ ተመስሏል፣ ይህም ደግሞ በቀራንዮ መስቀል አስቀድሞ ተመስሏል።

ከዚያ ጊዜ ጀምሮ ከደቀ መዛሙርቱ ብዙዎች ወደ ኋላ ተመለሱ፣ ከእርሱም ጋር ከዚያ በኋላ አልተመለሱም። ዮሐንስ 6:66።

በዮሐንስ ምዕራፍ ሁለት፣ መንፈስ ቅዱስ የደቀ መዛሙርቱን አእምሮ ስለ እግዚአብሔር ቅንዓት የሚገልጸውን ትንቢት “እንዲያስቡ” መርቶአል፤ “ቀናተኛ” የሚለውም ቃል በዕብራይስጥና በግሪክ ቋንቋ ሁለቱም ውስጥ ከ“ቅናት” ጋር አንድ ዓይነት ቃል ነው።

የቤትህ ቅንዓት በልቶኛል፤ አንተንም የሚሰድቡ ሰዎች ስድብ በእኔ ላይ ወርዶአል። መዝሙር 69፡9።

ቅንዓት የእግዚአብሔር ቅናት ነው፤ ይህም እርሱን የሚጠሉት ላይ እስከ ሦስተኛውና አራተኛው ትውልድ ድረስ የሚገለጥ የቅናት አምላክ እንደ ሆነ የእግዚአብሔርን ባሕርይ ክፍል ይወክላል። በዮሐንስ ምዕራፍ ሁለት ውስጥ፣ በቃል ኪዳኑ መልእክተኛ የተፈጸመው መንጻት በአራተኛውና በመጨረሻው ትውልድ እንደሚከናወን መንፈስ ቅዱስ እያስቀመጠ ነበር፤ ሆኖም የመጨረሻው ትውልድ ጽዋ ሲሞላ ከሦስተኛው ትውልድ አንዳንዶች ሁልጊዜ ገና ቆመው ይገኛሉ። ያ ትውልድ የእንዝርት ትውልድ፣ የእፋኝትም ዘር ነው።

ሙሴ አራተኛውን ትውልድ ይወክል ነበር፤ በዚያን ጊዜም ሙሴ በአርባ ስድስት ቀናት ውስጥ መቅደሱን ስለ መሥራት ትምህርት ተቀበለ። በእነዚያ ቀናትም ሕጉን ተቀበለ፤ በእርሱም ሁለተኛው ትእዛዝ የእግዚአብሔር ቅንዓት በሦስተኛና በአራተኛ ትውልድ እንደሚገለጥ ያስመለክታል።

እርሱም አብራምን እንዲህ አለው፡— ዘርህ የራሳቸው ባልሆነች ምድር እንግዳ እንደሚሆን፣ እነርሱንም እንደሚያገለግሉ፣ እነርሱም አራት መቶ ዓመት እንደሚያስጨንቋቸው በእርግጥ እውቅ። ደግሞም የሚያገለግሉአትን ያችን ሕዝብ እፈርድባቸዋለሁ፤ ከዚያም በኋላ በብዙ ሀብት ይወጣሉ። አንተ ግን በሰላም ወደ አባቶችህ ትሄዳለህ፤ በተሞላ እርጅናም ትቀበራለህ። በአራተኛውም ትውልድ ወደዚህ ይመለሳሉ፤ ምክንያቱም የአሞራውያን ኃጢአት ገና አልተሞላምና። ዘፍጥረት 15፡13-16።

በጥንታዊቱ እስራኤል የመጨረሻ ትውልድ ዘመን፣ ጴጥሮስ “መንፈሳዊ ቤት” ብሎ የጠራት የክርስቲያን ቤተ ክርስቲያን ቤተ መቅደስ ተገነባ። በዚያ ታሪክ ውስጥ እግዚአብሔር በቅንዓቱ ቤተ መቅደሱን ሲያነጻ ቅንዓቱን ሁለት ጊዜ ገለጠ። በ1844 እግዚአብሔር የሚለራውያንን መንፈሳዊ ቤተ መቅደስ አቆመ፣ እንደገናም የቀድሞውን የተመረጠ ሕዝብ አልፎ ሄደ። በዚያ ታሪክ ውስጥ የቃል ኪዳኑ መልእክተኛ በ1844 ጥቅምት 22 ድንገት መጣ።

መገለጡ በዊልያም ሚሊር አገልግሎት አስቀድሞ ተዘጋጅቶ ነበር። ፕሮቴስታንቶችና ሚሊራውያን ወደ ጥቅምት 22 ቀን 1844 ሲቃረቡ፣ ሁለት ክፍሎች ተፈተኑ። የፕሮቴስታንቶች ፈተና በዘመኑ መጨረሻ፣ በ1798 የመጀመሪያው መልአክ ሲመጣ ደረሰ። የሌዌ ልጆችን “ያነጻ እና ያጠራ” ዘንድ የሆነው መልእክት በ1831 ከተደነገገ በኋላ፣ የፕሮቴስታንቶች ፈተና የመጀመሪያው መልአክ መልእክት በነሐሴ 11 ቀን 1840

ኃይል ሲሰጠው ተጀመረ። በሚያዝያ 19 ቀን 1844 ፕሮቴስታንቶች ፈተናውን ወደቁ፣ የባቢሎንም ሴት ልጆች ሆኑ።

ከዚያም ሁለተኛው መልአክ መጣ፣ የሚለር ተከታዮችም እምነት ተፈተነ፣ ማንጻትና ማጥራትም ተፈጸመ። የሁለተኛው መልአክ መልእክት በኦገስት አሥራ ሁለተኛ እስከ አሥራ ሰባተኛ በኤክሴተር የሰፈር ስብሰባ ላይ ኃይል በተሞላ ጊዜ፣ የጠቢባንና የሰነፎች ሚሊር ተከታዮች መለዩት ማለትም ፈተናው ተፈጸመ።

በጥበቦቻቸውና በሞቶቻቸው መካከል ያለው ልዩነት ዘይቤ ነበር፤ ይህም የእኩለ ሌሊት ጩኸት ትንቢታዊ መልእክት ነበር። ሦስተኛው መልአክ በጥቅምት 22 ቀን 1844 በደረሰ ጊዜ፣ መቅደሱ ተሠርቶ ነበር (በአርባ ስድስት ዓመታት)። በዚያን ጊዜ የቃል ኪዳኑ መልእክተኛ ድንገት ወደ መቅደሱ መጣ።

“ክርስቶስ መቅደሱን ለማንጻት እንደ ሊቀ ካህናታችን ወደ ቅድስተ ቅዱሳን መምጣቱ፣ በዳንኤል 8፡14 እንደተገለጸው፤ የሰው ልጅ ወደ ቀደመ ዘመናት ያለ አባት መምጣቱ፣ በዳንኤል 7፡13 እንደቀረበው፤ እና ጌታ ወደ ቤተ መቅደሱ መምጣቱ፣ በሚልክያስ እንደተነበየው፤ እነዚህ ሁሉ የአንድ ክስተት መግለጫዎች ናቸው፤ ይህም ደግሞ በማቴዎስ 25 ባለው የአሥራ ደናግል ምሳሌ ውስጥ ክርስቶስ እንደገለጸው የሙሽራው ወደ ሰርጉ መምጣት ሆኖ ተወክሏል።” ታላቁ ተጋድሎ፣ 426።

ከዚያም በኋላ በሚልክያስ ምዕራፍ 3 የሌዊ ልጆች ተብለው የተገለጹትን የሚለራውያን ደቀ መዛሙርት ለማንጻትና ለማጥራት የቃል ኪዳኑ መልእክተኛ ሥራውን ጀመረ።

“በመጀመሪያውና በሁለተኛው መልእክት መልእክቶች ሥር ሙሽራውን ለመቀበል የወጡ ብዙዎች፣ ለዓለም የሚሰጠውን ሦስተኛውን፣ የመጨረሻውን የፈተና መልእክት እምቢ አሉ፤ እንዲሁም የመጨረሻው ጥሪ በሚቀርብበት ጊዜ ተመሳሳይ አቋም ይወስዳል።”

«የዚህ ምሳሌ እያንዳንዱ ዝርዝር በጥንቃቄ ሊጠና ይገባል። እኛ ወይም በጥበቦቻቸው ድንግሎች ወይም በሰነፎቹ ድንግሎች እንደተወከልን ተመስላለን።» Review and Herald, October 31, 1899.

የመጀመሪያው መልአክ መልእክት በ1840 ዓ.ም. ኦገስት 11 ቀን ኃይል በተሰጠው ጊዜ፣ ብዙ ሕዝብ ወደ ሚሊራይት እንቅስቃሴ ተቀላቀለ። ከዚያም በ1844 ዓ.ም. ኤፕሪል 19 ቀን፣ አንድ ትልቅ ምድብ ከእንቅስቃሴው ወጣ። በ1844 ዓ.ም. አክቶበር 22 ቀን፣ በእምነት ወደ ቅድስተ ቅዱሳን የገቡት ወደ አምሳ ነፍሳት ያህል እንደነበሩ የተለመደው አመለካከት ነው። በመጀመሪያ የሦስተኛውን መልአክ ብርሃን የተከተሉት ቁጥር በግምት ወደ አምሳ ነፍሳት ያህል እንደነበረ ብናስብ፣ “ብዙዎች” የመጀመሪያውንና የሁለተኛውን መልአክ መልእክቶች ተቀብለው ሳሉ፣ “ሦስተኛውን፣ የመጨረሻውን የፈተና መልእክት እምቢ አሉ” ተብሎ ስንነገር ይህ ምን ማለት ነው?

የቃል ኪዳኑ መልእክተኛ በድንገት ወደ ቤተ መቅደሱ መጣ፤ በሰማይም ያለውን የመቅደሱ ብርሃንና የሦስተኛውን መልአክ መልእክት በሦስተኛው መልአክ ልምምድ ውስጥ ለመቀጠል ለተከተሉት ሃምሳ ገለጠላቸው፤ ነገር ግን መጀመሪያ ተበተኑ። በዚያን ጊዜ የደረሰባቸው ተስፋ መቁረጥ ከመጀመሪያው ተስፋ መቁረጥ ይበልጥ ታላቅ ነበር፤ ሆኖም ከእህት ዋይት የተነገረን መሠረት በመስቀሉ በኋላ ከነበረው የደቀ መዛሙርቱ ተስፋ መቁረጥ ያህል ታላቅ አልነበረም።

በሁለቱም ተመሳሳይ ታሪኮች ውስጥ ክርስቶስ ለተስፋ ለቆረጡት ሰዎች ትንቢታዊ ቃሉን ከፈተላቸው፤ እና በ1850 እህት ዋይት ጌታ ሕዝቡን ለመሰብሰብ በዚያን ጊዜ እጁን እንደገና እየዘረጋ እንደነበር እንደታዩት ትናገራለች።

“በሴፕቴምበር 23, [1850] ጌታ የሕዝቡን ቀሪዎች ለማስመለስ እጁን ለሁለተኛ ጊዜ እንደ ዘረጋ አሳዩኝ፤ በዚህም የመሰብሰብ ዘመን ጥረቶች እጥፍ ሊደረጉ እንደሚገባ አሳዩኝ። በመበተን ዘመን እስራኤል

ተመታ እና ተቀደደ፤ አሁን ግን በመሰብሰብ ዘመን እግዚአብሔር ሕዝቡን ይፈውሳል እና ያስረዳል። በመበተኑ ዘመን እውነትን ለማስፋፋት የተደረጉ ጥረቶች እጅግ ትንሽ ውጤት ነበራቸው፤ ትንሽ ወይም ምንም አላሳኩም፤ ነገር ግን በመሰብሰብ ዘመን፣ እግዚአብሔር ሕዝቡን ለመሰብሰብ እጁን ባነሣበት ጊዜ፣ እውነትን ለማስፋፋት የሚደረጉ ጥረቶች የታሰባቸውን ውጤት ያስገኛሉ። ሁሉም በሥራው ውስጥ አንድ ሆነው ትጉሃን ሊሆኑ ይገባል። አሁን በመሰብሰብ ዘመን እኛን የሚመሩ ምሳሌዎችን ከመበተኑ ዘመን ማምጣት ለማንኛውም ሰው ኃፍረት እንደሆነ አየሁ፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር ያን ጊዜ ካደረገልን በላይ አሁን ለእኛ ምንም ካላደረገ፣ እስራኤል ፈጽሞ አይሰበሰብም ነበርና። እውነት በወረቀት ላይ እንዲታተም እንደሚያስፈልግ፣ እንዲሁም እንዲሰበክ ያስፈልጋል።” Review and Herald, November 1, 1850.

በመስቀሉ ላይ ደቀ መዛሙርቱ ተበትነው ነበር፣ በዚያም ታሪክ ከሦስት ቀን በኋላ የተበተኑትን ደቀ መዛሙርቱን መሰብሰብ ጀመረ። ከ1844 መጨረሻ በኋላ ግምት ሦስት ዓመት አካባቢ ክርስቶስ የተበተነውን መንጋውን መሰብሰብ ጀመረ። በዚያ ታሪክ ሕዝቡን የሕትመት ሥራውን እንዲጀምሩ መራቸው፣ እንዲሁም በ1850 መጨረሻ የተዘጋጀውን ከእንባቆም ሁለት ጽላቶች ሁለተኛውን እንዲያትሙ አደረጋቸው፤ ከዚያም በ1851 ጥር ወር ውስጥ በReview and Herald ላይ ለሽያጭ መቅረብ ጀመረ።

የ1843 ሰንጠረዥ፣ በመጀመሪያውና በሁለተኛው የመልአካት መልእክቶች ታሪክ ውስጥ የተነሣውን ቤተ መቅደስን የሚያነጻውን መልእክት አካላዊ መግለጫ ነበር። ሦስተኛው መልአክ በመጣ ጊዜ፣ እግዚአብሔር ሥራውን ለመፈጸምና ሕዝቡን ወደ ቤታቸው ለመውሰድ ዓላማ አደረገ፤ ነገር ግን እንደ ጥንታዊቱ እስራኤል እነርሱ ዓመፁ፣ ከዚያም ጥንታዊቱና ዘመናዊቱ እስራኤል ሁለቱም በምድረ በዳ እንዲበዝኑ ተመደቡ። መጀመሪያ የሦስተኛውን መልአክ ብርሃን የተቀበሉት እነዚያ አድቨንቲስቶች፣ የመልእክታቸው አካላዊ መግለጫ የነበረውን የ1850 ሰንጠረዥ ተሸክመው በእምነት ቢቀጥሉ ኖሮ፣ የኢየሱስን ሁለተኛ ምጽአት ማስገባት ይችሉ ነበር እናም ወደ ቤታቸው በሄዱ ነበር። ነገር ግን የኢየሱስንና የካሌብን ታሪክ፣ እንዲሁም የአሥሩ ያልታመኑ ሰላዮችን ታሪክ እንዲደግሙ ተመድበው ነበር።

“አድቨንቲስቶች ከ1844 ታላቁ ተስፋ መቁረጥ በኋላ እምነታቸውን ጽኑ አድርገው በጽናት ቢይዙ፣ በእግዚአብሔርም በተገለጠው አመራር በአንድነት ቢቀጥሉ፣ የሦስተኛውን መልአክ መልእክት ተቀብለው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ለዓለም ቢያውጁት ኖሮ፣ የእግዚአብሔርን ማዳን ባዩ ነበር፤ ጌታም ከጥረታቸው ጋር በብርቱ ኃይል በሠራ ነበር፤ ሥራውም በተፈጸመ ነበር፤ ክርስቶስም ሕዝቡን ወደ ዋጋቸው ሊቀበል ከዚህ በፊት በመጣ ነበር። ነገር ግን ተስፋ መቁረጡን ተከትሎ በመጣው የጥርጣሬና የውሳኔ እጥረት ዘመን፣ ከአድቨንት አማኞች ብዙዎች እምነታቸውን ተዉ.... እንዲሁም ሥራው ተሰናክለ፣ ዓለምም በጨለማ ውስጥ ተተወች። መላው የአድቨንቲስት አካል በእግዚአብሔር ትእዛዛትና በኢየሱስ እምነት ላይ በአንድነት ቆሞ ቢሆን ኖሮ፣ ታሪካችን ምንኛ እጅግ የተለየ በሆነ ነበር!” ኢሻንጅሊዝም፣ 695።

ዮሐንስ መጥምቁና ዊልያም ሚሊር ክርስቶስ በድንገት መጥቶ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል የመዳንን መልእክት ወደ መላው ዓለም የሚወስድ ሕዝብ እንዲያነጻ መንገዱን አዘጋጁ። የክርስቶስ ደቀ መዛሙርት የተሰጣቸውን ኃላፊነት ፈጽመዋል፤ ነገር ግን የአድቨንቲዝም መጀመሪያ ይህን አላከናወነም። በ1856 ግን ወደ ሎዶቅያ ሁኔታ ወድቀው የ”ሰባት ጊዜያት”ን እየጨመረ የሚሄድ ተጨማሪ ብርሃን እምቢ አሉ፤ እና በ1863 እስከ በቅርቡ የሚመጣው የእሁድ ሕግ ድረስ የሚዘልቅ እየተባባሰ የሚሄድ ዓመፅ ሂደት ጀመሩ። የ1863 ዓመፅ በአሥሩ ሰላዮች ዓመፅ ተመስሎ ተገልጧል። በአርባው ዓመት የምድረ በዳ መቅበዝበዝ መጨረሻ ጥንታዊቷ እስራኤል ወደ ዚያው ፈተና እንደገና ተመለሰች፤ ይህም ዘመናዊቷ እስራኤል ወደ መጀመሪያው ፈተና እንደገና መመለሷን ለምሳሌ አቀረበ።

የአሥር ሰላዮች በቃዴስ ያሳዩት ዓመፅ፣ ከአርባ ዓመታት በኋላ በቃዴስ እንደገና ተደገመ። የአሥር ሰላዮች ዓመፅ፣ የአርባ ዓመታትን በምድረ በዳ መንከራተት ያመጣው፣ ዘመናዊቱ እስራኤል የራሷን መንከራተት በሎዶቅያ ምድረ በዳ ባመጣችበት በ1863 ዓመት የተከሰተውን ዓመፅ ይወክላል። በአርባው ዓመት መጨረሻ የጥንቷ እስራኤል እንደገና ወደ ቃዴስ ተመለሰች፤ ይህም በ1863 ዓመት ሚሊራዊ አድቤንቲዝምን ያነጻው ፈተና፣ የቃል ኪዳኑ መልእክተኛ ዳግመኛ በድንገት ወደ መቅደሱ ሲመጣ እንደገና ሊደገም እንደሚገባ ያሳያል።

ይህን ጥናት በሚቀጥለው ጽሑፍ እንቀጥላለን።

ጊልዓድንና ባሳንን በመውረር ጊዜ፣ ከአርባ ዓመት ያህል በፊት በቃዴስ እስራኤልን ለረዥሙ የምድረ በዳ መባዘን የፈረደባቸውን ክስተቶች ያስታወሱ ብዙዎች ነበሩ። ስለ ተስፋይቱ ምድር ሰላዮቹ ያቀረቡት ዘገባ በብዙ አንጻር ትክክል እንደ ነበር አዩ። ከተሞቹ በቅጥር የተከበቡ እጅግም ታላላቅ ነበሩ፤ በውስጣቸውም ከዕብራውያን ጋር ሲነጻጸሩ እንደ ድንክዬዎች የሚቈጠሩ ግዙፎች ይኖሩባቸው ነበር። ነገር ግን አሁን የአባቶቻቸው ገዳይ ስህተት በእግዚአብሔር ኃይል አለመታመን እንደ ነበር ማየት ቻሉ። መልካሚቱን ምድር ወዲያውኑ እንዳይገቡ የከለከላቸው ይህ ብቻ ነበር።

“እነርሱ መጀመሪያ ወደ ከነዓን ለመግባት ሲዘጋጁ፣ ይህ ሥራ ከአሁኑ ጊዜ ይልቅ እጅግ ቀላል ነበር። እግዚአብሔር ለሕዝቡ ድምፁን ቢታዘዙ በፊታቸው እንዲሄድና ስለ እነርሱም እንዲዋጋ ተስፋ ሰጥቶ ነበር፤ ደግሞም የምድሪቱን ነዋሪዎች ለማስወጣት እንዲቻል ተርቦችን እንዲልክ ነበር። የአሕዛብ ፍርሃት በአጠቃላይ አልተነሣም ነበር፣ እናም ጉዞአቸውን ለመቃወም ብዙ ዝግጅት አልተደረገም ነበር። ነገር ግን አሁን ጌታ እስራኤልን ወደ ፊት እንዲሄድ ባዘዘ ጊዜ፣ ንቁና ኃያላን ጠላቶችን ሊገጥሙ ይገባቸው ነበር፤ መቅረባቸውንም ለመከላከል ሲዘጋጁ ከነበሩ ብዙና የተሠለጡኑ ሠራዊቶች ጋር መዋጋት ነበረባቸው።”

“ከጾግና ከሲሶን ጋር በነበራቸው ግጭት ሕዝቡ አባቶቻቸው በእጅጉ የወደቁበት ያው ፈተና ፊት ተጋብዘው መጡ። ነገር ግን እስራኤል ወደ ፊት እንዲሄድ እግዚአብሔር ባዘዘበት ጊዜ ከነበረው በእጅጉ የበለጠ ከባድ ፈተና ነበር። በጌታ ስም እንዲገስግሱ ተጠርተው ሳሉ ወደ ፊት ለመሄድ በእምቢታ ከቆዩ በኋላ፣ በመንገዳቸው ላይ ያሉ ችግሮች እጅግ ተጨምረው ነበር። እንዲሁ ነው እግዚአብሔር ዛሬም ሕዝቡን የሚፈትነው። እነርሱም ፈተናውን መታገሥ ካልቻሉ፣ እንደገና ወደ ያው ነጥብ ያመጣቸዋል፤ ሁለተኛው ጊዜም ፈተናው ይበልጥ ቅርብ ይመጣል፣ ከቀደመውም ይልቅ የበለጠ ከባድ ይሆናል። ይህም ፈተናውን እስኪሸከሙ ድረስ ይቀጥላል፤ ወይም አሁንም ዐመፀኞች ከሆኑ፣ እግዚአብሔር ብርሃኑን ከእነርሱ ያነሣል፣ በጨለማም ይተዋቸዋል።” አባቶችና ነቢያት፣ 436, 437.